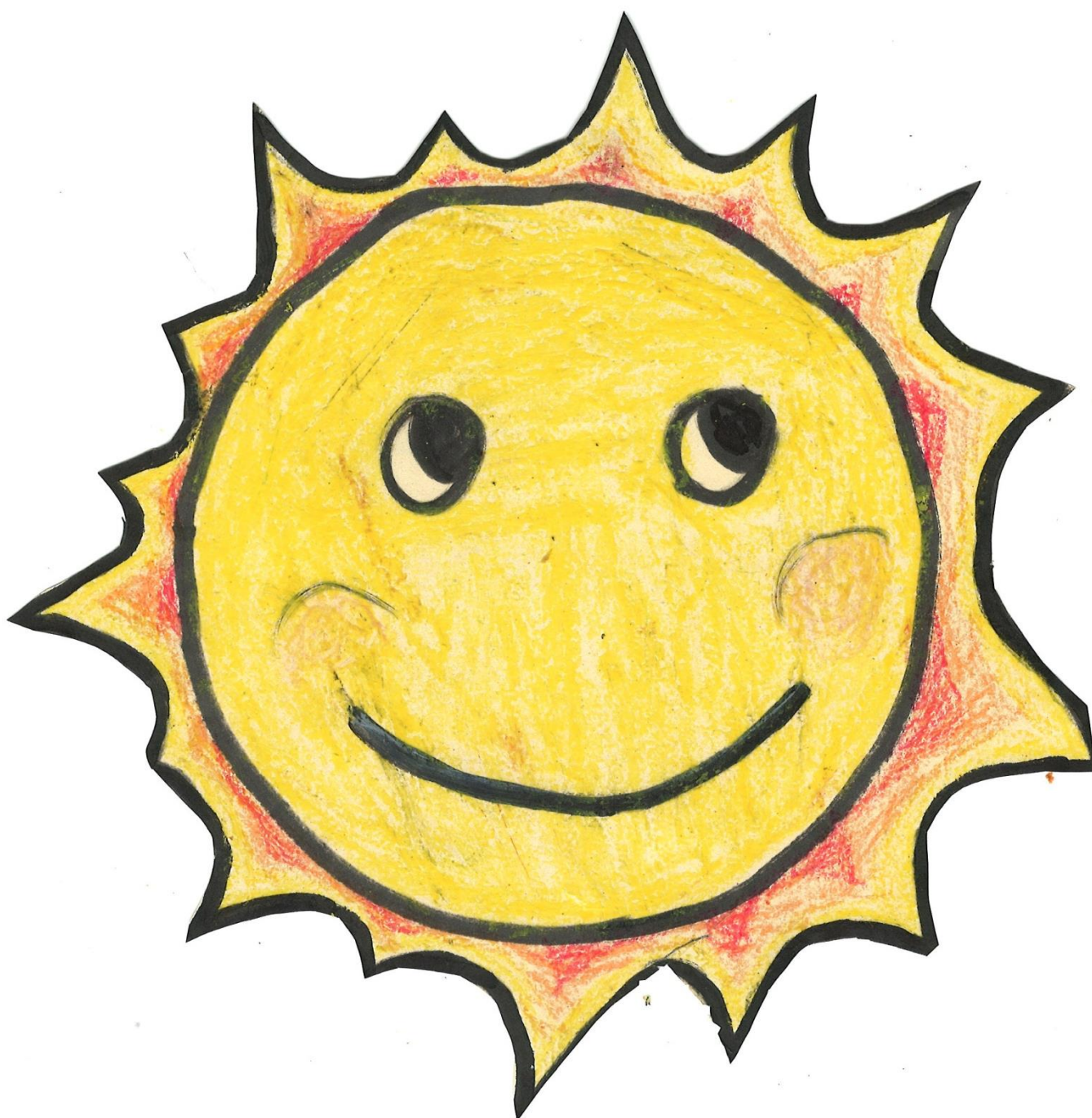

Klíč

Klíčenický lehce inteligentní časopis

10.

28. 6. 2018

Potkáváme v červenci v přírodě a v kalendáři

Cyril a Metoděj, Jan Hus

My, co nám prvního července začínají prázdniny, si toho možná ani nevšimnem, ale začátkem léta máme v Čechách dva významné státní svátky. Oba jsou spjaty s výraznými křesťanskými osobnostmi.

5. července slavíme Cyrila a Metoděje. To byli dva věrozvěsti (=zvěstovali víru), kteří přinesli na Velkou Moravu křesťanství a také písmo zvané cyrilice.

O den později vzpomínáme na Upálení Mistra Jana Husa, který kritizoval úpadek církve, a byl proto prohlášen za kacíře a 6. července 1415 byl v Kostnici upálen. O Janu Husovi se shodou okolností zmiňuje i reportáže z výletu 9. třídy v tomto čísle.

Spoustu lidí ale vůbec Cyrila, Metoděje ani Honzu Husa neřeší, jsou rádi za dva dny volna a vyrazí na výlety, na prázdniny a na dovolenou.

Koupání

V létě se lidi hodně chodí koupat do bazénu, nejen protože se tak skvěle zchladí, když je velké vedro, ale také si užijí skvělou legraci.

Někdo taky letí k moři, tam je ale větší zábava než u bazénu. Za mě osobně je v moři větší zábava, protože se můžete potápět a spatřit různé ryby, což je opravdu nádhera.

Ale někdo taky zůstane doma a má třeba bazén na zahradě. V Čechách nemáme moře, ale máme spoustu rybníků a taky Orlickou přehradu, kam se chodí koupat snad každý, i turisté si to chválí. A nejenom, že se v ní plave, ale také po ní jezdí lidi na lodích, vodních skútrech a hausbótech.

Kačka Hasmanová

Houby

V létě hodně rostou houby, letošní úroda je docela dobrá. Hledání hub patří mezi letní zábavu. V lese je hub dost a i zvířata mají na čem si pochutnat. Děti si cestou hrají, povídají a poznávají. Ale nesmí tam moc křičet, protože by mohly vyplašit zvířátka, která se potulují po lese. Musíme dávat pozor na jedovaté houby, mohlo by nám z nich být špatně nebo i hůř.

Kačka a Julča

Úvodní slovo

Tak se to podařilo. Jubilejní desáté číslo klučenického lehce inteligentního časopisu Klíč je zde! Dohromady je to pěkný štůsek papíru. Urazili jsme za tu dobu dlouhou cestu. Je to vidět především na grafické stránce, ale určitě i na kvalitě samotných textů. Potěšilo mě, když mi holky z deváté třídy řekly, že se za ty dva roky docela rozepsaly a že už dnes píšou texty s mnohem větší lehkostí než dřív. Já jsem se zase díky tomu naučil docela obstojně pracovat s programem Microsoft Word.

Jsem rád, že právě toto desáté číslo, kterým uzavíráme druhý školní rok s časopisem, je takové, že přesahuje hranice uvnitř školy i mimo ni. Mimo školu směřují školní výlety. Podívali jsme se do okolí bližšího i vzdálenějšího. Ze školy ven vyšla děvčata i za prvním ze dvou rozhovorů, i když ne zas tak daleko – do školní jídelny. Rozhovor je poměrně rozsáhlý, museli jsme ho napsat malým písmem a s menšími mezerami, aby se všechno vešlo. Bylo mi líto něco vyškrtnout, protože všechno mi přišlo zajímavé. Člověka vůbec nenapadne, co všechno se uděje, než se jídlo dostane na talíř a jaká všechna pravidla je třeba dodržet.

Zbytek čísla je věnovaný těm, kteří nás opouštějí. Jsou to žáci deváté třídy a asistentka Jana, která pomáhala Láďovi Hubičkovi procházet naší školou šest let. Ještě než devátáci odejdou do světa, vyzkoušeli si, jaké to je nebýt ve škole tím, kdo je učen, ale tím, kdo učí ostatní. Jsem za tuhle akci moc rád, rozhodně se povedla. Něco nového si vyzkoušeli i ve workshopu a také v projektech z chemie a technické.

V posledním týdnu se událo ještě několik zajímavých akcí, o kterých už ale nebylo možné napsat. Byla to návštěva klučenického muzea, atletická olympiáda a branný den, během něž se neztratil jediný žák, ale namísto toho ještě předtím, než závod začal, zabloudili učitelé. Nakonec se včas našli, dorazili na svá stanoviště a závod proběhl v klidu a bez nehod.

Čeká nás už jen společný nástup, zhodnocení uplynulého roku a rozloučení s devátáky. Ti si připravili si závěrečné video, které včera dodělávali ve škole až do večerních hodin. Přeju jim, aby životem procházeli s lehkou myslí, vtipem a dobrou náladou, ale také s trpělivostí a odvahou. A když jim to vyjde, můžou se za námi do školy přijít někdy podívat. Ostatním přeju krásné, slunečné, srdečné a dobrodružné prázdniny.

Jan Kubíček

Obsah čísla

Výlety. Zoo Plzeň. Radava. Zámek Orlík. Prachaticko.

Rozhovory. Kuchařky ze školní jídelny. Vendula Berginová.

Školní projekty. Chemie a technické činnosti.

Žáci učí žáky. Devátáci si zkusili, jaké to je být učitel.

Módní policie. Odcházejí. Ale umí se obléci?

Devátáci vzpomínají. Devět let uteklo jako voda. Co z nich utkvělo?

Devátáci se loučí. A pověděli nám něco o sobě.

Minibesídka a workshop. Recitace, divadlo, tanec, rap.

První stupeň: Za zvířátky do Plzně

První stupeň se společně s MŠ vydal na zasloužený výlet do ZOO Plzeň. Počasí zpočátku vypadalo nevlídně, v Klučenicích bylo deštivo, ale před Plzní se slunce rozzářilo.

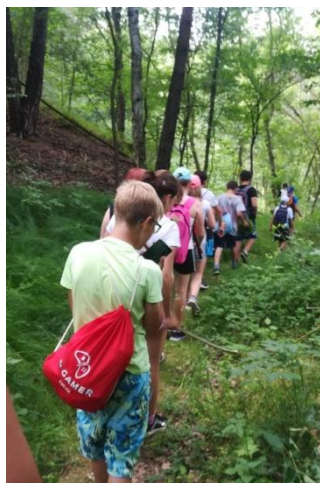
Byla nám přidělena paní průvodkyně, ale bohužel u nás neměla šanci. Děti běžaly zuřivě od klece ke kleci a chtěly vidět vše a hned. Nejlepší zážitek byl se lvem. Byl veliký a hrozivý. Ani nebyl v kleci, od nás ho dělil pouze vodní příkop s elektrickým drátem. Jeho silný hlas nás děsil. Ale byl krásný. Také žirafy, ptáci i ostatní zvířata byli prostě úžasní.

Nakonec jsme utratili vše, co nám rodiče dali, za dobroty. Z jednoho krásného stánku se suvenýry jsme si odnášeli památku v podobě plyšáčků.

6. a 8. třída: Radava 2018

Ve čtvrtek 7. června ráno jsme se sešli před školou. Když přišli všichni, dali jsme si velké batohy do informatiky, potom jsme se spočítali a vydali jsme se na cestu.

Na kopci u Lašovic jsme se vyfotili. V Zahořanech jsme si zašli do obchodu. V lese jsme si dali svačinu. Pod Žebrákovem byla stezka zarostlá, a tak kluci museli vysekat cestu mezi kopřivami. Na cestě od Žebrákovského potoka k Chrástu jsme potkali zraněné srnče, tak jsme zavolali na záchrannou stanici Hrachov.

Když jsme vyšli z Chrástu, byla to jen chvilka cesty a byli jsme na Radavě. Postavili jsme stany, najedli se, odpočinuli si a šli do vody. Museli jsme se střídat, někteří byli na skákací bublině. K večeri bylo kuře nebo smažák. Po večeri jsme šli ještě do vody.

Večer jsme hráli na kytaru, pak jsme měli diskotéku a vyprávěli si strašidelné příběhy.

Někteří nemohli usnout, třeba já jsem usnula až ve čtyři ráno a v šest jsem se vzbudila. Ráno jsme se sbalili a dali si snídani. Na zpáteční cestě bylo vedro. Po cestě ve tvrzi Holešice byl krámk, ale bylo zavřeno. Po ní cestou jsme došli k Voltýřovu a pak do Klučenic. Celý výlet byl zábava, někteří tam chtěli být aspoň tři dny. Všichni si to tam užili.

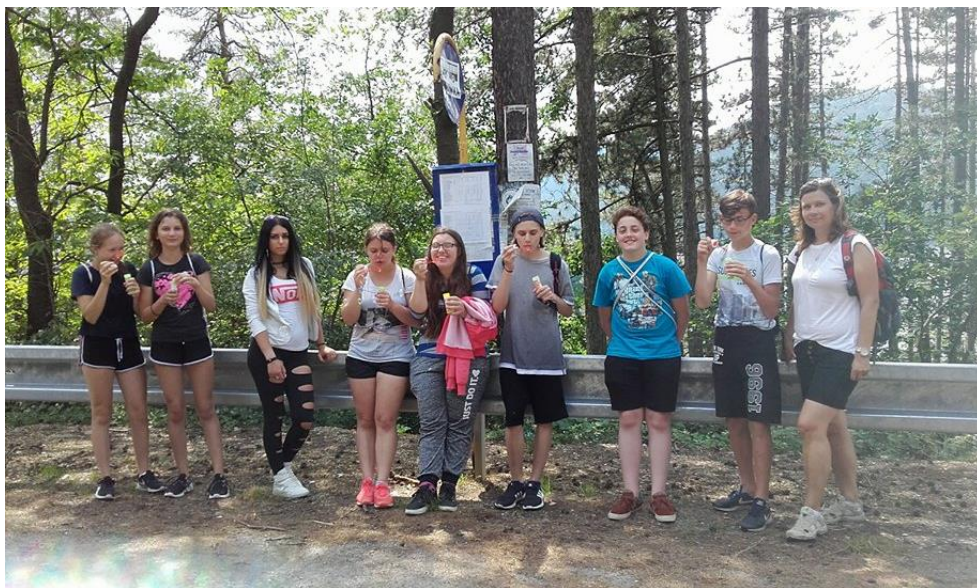

Kačka Hasmanová

7. třída: Parníkem na Orlík a zpět

Dne 11. 6. se naše sedmá třída vydala na třídní výlet. Jely s námi naše třídní paní učitelka Šindelářová a asistentka Eva. Setkali jsme se u školy, kde jsme čekali na autobus, kterým jsme odjeli na Hřeбенy. Odtud jsme vylezli na rozhlednu Milada. Když jsme se pokochali výhledem, vyrazili jsme na Popelíky. Tam jsme šli do restaurace a dali si oběd. U vody jsme na sebe začali cákat a šli se vykoupat. Asi v půl třetí jsme šli na autobus a jeli do Klučenic. Když jsme přijeli z Klučenic, tak každý už šel domů. Spali jsme totiž doma.

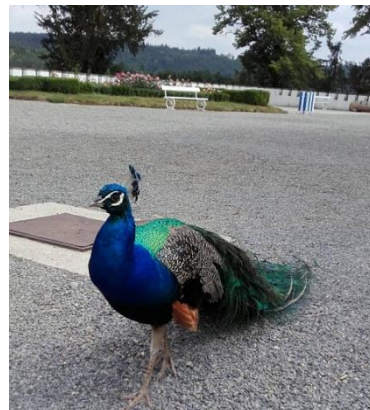

Druhý den bylo v plánu dojít na Podskalí a odtud doplnout parníkem na Orlík. Na Podskalí jsme hledali, kam pro nás přijede parník. Stáli jsme ale špatně, takže jsme museli lézt do parníku po takovém žebříku, který se kýval se strany na stranu. Cesta trvala zhruba 25 minut. V bufetu jsme si koupili občerstvení a potkali páva. V zámku jsme dostali takové divné pantofle, abychom nenašlapali. Bylo tam

hodně zajímavých věcí, ale na žádnou jsme si nemohli sáhnout. Venku bylo strašné vedro, ale to nám nevadilo.

Šli jsme do muzea ryb, ale zrovna malovali, takže ryb tam bylo málo, ale zato pěkných. Pak jsme se vydali k hrobce. Cesta nebyla dlouhá a hrobka byla hezká. Cesta zpět utekla jako voda. U břehu jsme museli rozhoupat parník, protože jsme uvízli v písku. Nakonec se to povedlo, a tak jsme se šli koupat. Koupali jsme se asi hodinu, ale pak jsme se museli vrátit. Domů jsme se dostali včas a v pořádku a nikomu se nic nestalo. Bylo to super.

Magda Stehlíková a Libor Synáč

9. třída: Odvážná výprava do Pošumaví

Devátá třída s asistentkou Janou a s panem učitelem Vozábalem vyrazila na výlet na Prachaticko. V 8:10 jsme vyrazili autobusem do Milína a z Milína do Husince. V Husinci nám vzali tašky a krosny a navštívili jsme tam rodný dům mistra Jana Husa. Zhlédli jsme tam video, prošli si muzeum a udělali malý kvíz z toho, co jsme si zapamatovali. Za odměnu jsme dostali knížku o Janu Husovi.

Z Husince jsme vyrazili po červené turistické značce do vesnice Dub. To bychom ale nebyli my, abychom se neztratili, zašli si kousek a v hrozném vedru s radostí pokračovali dál. Po cestě jsme hráli různé slovní hry a za chvíli jsme byli na zámku Dub. Tento zámek byl velice zajímavý, protože baronka, která nás provázela, ho přestavuje ze střední školy znovu na zámek. Devátáky nejvíce pobavily obrazy paní baronky.

Z Dubu už jsme šli rovnou na hrad Helfenburk. Pod kopcem pan Vozábal starší, čili tatínek pana učitele, dovezl některé nahoru autem, někteří si vystoupali krpál

a všichni jsme se sešli na Helfenburku. Tam jsme vystoupali na věž a kochali se výhledem. K večeri jsme si opekli buřty. Až do nočních hodin jsme hráli městečko Palermo a zpívali u táboráku. Jana, Bohouš, Matěj a Lád'a spali ve stanu a holky, Dominik a pan učitel spali venku.

Když jsem se ráno probudila, byla zima, ale pan Vozábal starší nám přivezl horký čaj, o který si někteří spálili jazyk, a k snídani tousty. Po snídani nás pan Vozábal starší odvezl na nádraží do Bavorova. Z Bavorova jsme jeli do Prachatic, kde jsme se podívali do muzea a měli rozchod. Většina šla buď do kavárny, nebo do pizzerie. Po rozchodu jsme vyrazili na rozhlednu Libín. Byly to 4 kilometry stále do kopce. Když jsme vystoupali nahoru, začalo nám pršet, tak nám pan Vozábal starší přivezl oběd – buď sekanou, nebo smažák v housce.

Poté nás odvezl na nádraží do Prachatic. Z Prachatic už jsme jeli do Hracholusk, rodné vsi pana učitele. V Hracholuskách v kulturním domě jsme hráli fotbalík, kulečnick a ping-pong. Večer pro nás pan učitel připravil hru. Rozdělili jsme se do dvou týmů, dostali mapu a plnili úkoly po Hracholuskách. Poté nám pan učitel ukázal vyhlídku a vrátili jsme se zpátky do kulturního domu, kde jsme tentokrát hráli jiné hry, jako je např. detektor lži, reklamaci atd.

Další den jsme měli k snídani palačinky od Jany a poté už jsme pádili vlakem domů. Jen pro zajímavost - na výletě jsme nachodili přes 30 kilometrů. Devátákům se výlet moc líbil a budou na něj hodně dlouho vzpomínat.

Markéta Žáková

Rozhovor s kuchařkami z naší školní jídelny

Tentokrát jsme se rozhodli udělat rozhovor s paní kuchařkami, protože nám vaří výborné obědy, a proto bychom jim tímto způsobem chtěli poděkovat. Rozhovor poskytly paní kuchařky Alena a Míša. Třetí kuchařkou, která se rozhovoru neúčastnila, je Věra.

Jaké jídlo vaříte nejradši? A jaké nejméně?

Alena: Nemám ráda ryby, tak je nerada vařím.

Míša: Nejraději dělám lívance, protože je mají rádi ve školce. Nerada k svačině dělám kaši, protože ji nemusím.

Alena: Já myslela, že řekneš lívance, protože u nich stojíš.

Co děláte se zbytky jídla?

Alena: Likvidují se.

Jak?

Míša: Musí se to likvidovat pryč, s člověkem, který to má napsané na smlouvě.

Co nejvíce dětem chutná a co nejméně?

Alena: No, vražedné jídlo, jak já říkám, je kuře na paprice. Knedlíky, knedlíky, děti mají strašně rádi knedlíky a rajskou, tu mají taky rádi, a svíčkovou. A co mají míň rádi? Mrkev! K jakékoliv omáčce brambory. A ryby nemají rádi. Naopak vede kuře na paprice.

Jak dlouho pracujete tady ve školní jídelně?

Alena: 26 let

Míša: 4 roky

Proč jste si vybrala tuto práci a líbí se vám tu?

Alena: Jojo, tady je to v pohodě. Jako když si zkusíš práci v hospodě, kde to je... když potom je kalup, tak z tohohle vystrízlíváš. Mně to vlastně svým způsobem baví. Když víš, co vařit, když máš z čeho vařit, tak to není problém.

A nepovedlo se vám někdy jídlo? Že byste ho strašně moc zkazily?

No, jako pamatuju si, že se mi před x lety, když jsem dělala chlebovou polévku, trochu připálila. Bylo to cítit.

A když třeba děti vyhazují jídlo, je vám to líto, nebo si říkáte, no tak je to vepřový v mrkvi, co se dá dělat?

Alena: No, tak samozřejmě vždycky koukám, zase vepřový v mrkvi, brambor – tak to máme třičtvrtě kýble minimálně... ale samozřejmě někdo jí míň, nejí všechno. Nemám ráda nutit někoho do jídla, ale vadí mi, když si nechá všechno nandat, a pak to jde všechno vyhodit. Ještě víc mi ale vadí, když si přidá a jde to vyhodit. Ale to já to zase komentuju: hlavně, že sis to nechal nandat a pak to jdeš vyhodit. To je takový to, aby si to dotyčný dítě uvědomilo, že třeba si může vzít míň a ať si jde přidat třeba třikrát. Není problém si jít přidat víckrát.

Takže dám příklad, když je maso v mrkvi, tak toho děláte míň?

Alena: Ne, ne, ne, to nejde. To stejně na ten talíř musíš vydat. Maso je nanormovaný a každý má svoji porci. Trochu se dá regulovat rýže. Můžu ubrat nebo přidat. Prostě se dá trochu regulovat příloha, ale vesměs to stejně musíš všechno uvařit, protože to máš nanormovaný a hold vy to dojdete vyhodit.

Míša: Třeba si to rozmyslíte a zrovna byste to v ten den chtěli. Kdyby toho bylo míň, tak my bychom neměli.

Alena: Jsou třeba taky polévky, které vy nejíte. Spíš na ně kašlete, ale já nemůžu spoléhat na to, že zrovna dneska tu polívku nebudete chtít. Stejně ji musíte mít.

Jak vymýšlíte jídelníčky?

Alena: Někdy složitě, snažíme se vyjít vstříc vám strávníkům, aby vám to chutnalo. Protože to, co nám nařizují shora, je, abychom vařili takový jídla, který vám moc nechutnají. To by byla třeba mrkev s hráškem a brambory, to by bylo i bez toho masa.

Míša: Aby to splnilo výživové normy.

Alena: Tady se musí plnit spotřební koš, to znamená, že máme určité procento na mléčné výrobky, na zeleninu atd.

Alena: Takže jídelníčky vymýšlíme tak, že si sedneme a sestavujeme jídelníček.

Na jak dlouho ho sestavujete dopředu?

Alena: Na čtrnáct dní nebo tři týdny.

Kdo byste řekli, že z učitelů nejvíce jí?

Alena: Všichni stejně, ale když je sladký, tak pan učitel Vozábal.

Celkově děti jedí méně polévek, ne?

Alena: Jak kdo a jak kterou.

Míša: Ve školce mají polívky velice rádi.

Alena: Ale když pak přijdou do školní jídelny, tak zjistí, že vy větší si ji neberete, tak si ji taky brát nebudou.

Míša: Polévky, které máte méně rádi, se dělají výjimečně. Kombinujeme lepší polévku s horším jídlem.

Jak děláte recepty?

Alena: Máš daný normy.

Míša: Můžeš si to upravit, ale musíš to zaznamenat.

Nedělá vám problém vařit z těch receptů?

Alena: Ne, tady třeba nemáš ostrý jídla, doma používáš pepř, masox, ale tady se pepř používá jenom do prejtu, ale jinak to nepoužíváme.

Když máte třeba karbanátek, tak máte dáno, kolik tomu dítěti dáte?

Alena: To je gramážově, to musíte spočítat, aby to vyšlo, a každý karbanátek musím zvážít.

Míša: Ráno řeknu paní kuchařce přímo počet, ona sedne k papíru, vypočítá ke každému člověku, vyndá si to maso a z toho to udělá.

Alena: To už jsou léta praxe, ale už se mi stalo, že jsme byli bez oběda, to se mi stalo dvakrát.

Nestíhali jste třeba někdy?

Alena: Tak někdy jsou to zmatky.

Míša: Třeba z hovězího záležití, za jak dlouho je měkký.

Alena: My objednáváme býka, protože je to jistota, že ho uvaříš, ale stalo se, že nám poslali kravičku, ta se vaří podstatně déle, kor když je 10 let stará že jo.

Škrábete brambory prostě ručně?

Alena: Máme škrabku a ta ti to z většího vlastně oškrábe a potom to dočistíš. Tu bramboru tam hodíš, ona tam teče voda a zbyde tam takovej šmirgl a ono ti to očistí i tu šlupku.

Míša: Na jeden oběd se dává 50kg brambor.

Děkujeme za rozhovor.

Rozhovor Vendulou Berginovou

Paní učitelka Berginová k nám do školy přišla letos. Učí na druhém stupni angličtiny. Když neučí u nás na škole, tak doučuje soukromě angličtinu v Solenicích, kde také bydlí. Od své páté třídy sem do Klučenice také chodila do školy.

Jak dlouho jste byla v Anglii?

12 let.

Jak jste se tam dostala?

Když mi bylo 19, odcestovala jsem do Anglie jako au-pair.

Jaká to byla zkušenost?

Byla to obrovská životní zkušenost. Díky této zkušenosti jsem se naučila anglicky, poznala anglický život a poznala mnoho skvělých lidí.

Jaký je váš oblíbený film?

Zelená míle.

Budete učit ve škole i příští rok?

Ano.

Jaký je rozdíl mezi doučováním a učením ve škole? A co máte radši?

Doučování je lepší s ohledem na čas a v tom, že mohu žákovi věnovat více času na konverzaci a gramatiku. Ve škole vyučovací čas trvá 45 minut, já učím děti 60 minut. Ve škole musím tento čas rozdělit mezi více žáků. A někdy nezbyvá moc času na vše.

Jaký je rozdíl mezi žáky teď a v době, kdy vy jste byla žákyní v této škole?

V dnešní době jsou žáci líní, neplní svoje povinnosti, nedělají domácí úkoly, mají problémy s chováním, s drzostí a výbušností. My jsme museli učitele respektovat, při hodinách nevyrušovat, plnit domácí úkoly, neodmlouvat. Nemohli jsme se malovat, nosit výstřední oblečení.

Čím si myslíte, že je to způsobeno?

Chování dnešních dětí je zapříčiněno dnešní dobou, děti mají hodně volnosti a všeho. Nejraději bych zakázala nošení a používání mobilních telefonů ve škole.

Byl nějaký den, kdy jste si řekla, že učit přestanete?

Ano, obzvlášť když celá třída vám nepřinese vypracovaný domácí úkol. Někdy učit děti je jako sypání hrachu na zeď. Ale i přes to všechno musím říct, že mám svoje žáky ráda a učení mě baví.

Čím jste chtěla být jako malá?

Učitelkou (smích).

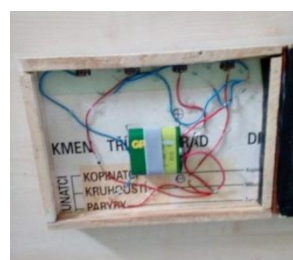
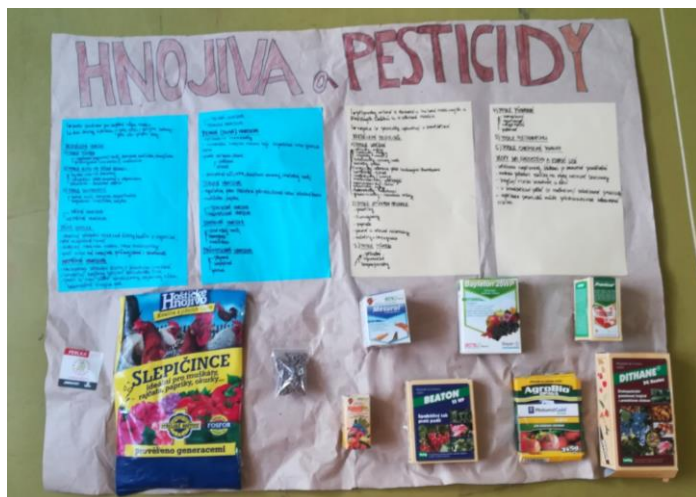
Kuchařek i paní učitelky se ptaly Anička Pecková a Markéta Žáková.

Projekty z chemie a technických činností

Ve škole se učíme nejenom s učebnicí a sešitem a tabulí, ale občas i vytváříme různé projekty, například z chemie nebo technických činností.

V chemii nám paní učitelka Šindelářová nabídla, že bychom mohli vyrobit výukové plakáty na téma, které si zvolíme. S chutí jsme se do toho pustili. Začali jsme shánět informace a exponáty, které bychom mohli použít. Nakonec jsme vše nalepili na veliký arch papíru. Myslíme, že se nám plakáty moc povedly, a doufáme, že si je paní učitelka vyvěsí.

Zajímavé věci jsme dělali také s panem učitelem Smrčinou při hodinách technických činností, kde se učíme vytvářet jednoduché elektrické obvody. Dokázali jsme tak vyrobit auto, které jezdí, mapu České republiky, která svítí, nebo zvonek, který zvoní.

Žáci učí žáky

Devátáci si ve středu 20.6. vyzkoušeli, jaké je to být učitelem. Učili v 1. a v 2. třídě matematiku, psaní, čtení a tělocvik. První hodinu matematiky si vyzkoušeli učit Matěj a Dominik, psaní učily Markét a Danča a čtení si na starost vzaly Nela s Aničkou. Čtvrtou hodinu tělocviku učili všichni devátáci dohromady.

V pondělí devátákům paní učitelka Šplíchalová dala práci, kterou musí s dětmi splnit, ale mohli si i připravit svoje hry. Paní učitelka s námi byla i celý den ve středu.

Devátáci se s učením poprali dobře a celý den si to s 1 a 2 třídou moc užili. Za celou devátou třídu chceme poděkovat paní učitelce Šplíchalové a panu učiteli Kubíčkově, kteří nám pomohli učení zrealizovat.

Devátáci si to užili, ale co na tuhle změnu říkají ti, kteří byli devátáky „testováni“?

1. Líbilo se Ti, když tě devátáci učili?

Matěj: Jo

Adam. Jo.

Eliška: Joo.

2. Jaký předmět tě nejvíce bavil ?

Lucinka: Tělocvik

Hubert: Matika.

Tobiáš: Matika

3. Byl nějaký předmět, který tě nebavil, nebo všechny byly dobré?

Markétka: Všechny byli úžasný.

Lád'a: Všechny byly dobré.

4. Chtěli byste častěji, aby vás devátáci učili?

Jednohlasně a hlasitě přes sebe překřikujíce: JO!

Anička Pecková

MÓDNÍ POLICIE

Nalevo stojí paní asistentka Jana, která sladila bílou košili s lodičkami a černými kalhotami, což se mi velice líbí. Tento out-fit k sobě skvěle pasuje a na focení se třídou se dokonale hodí.

Vedle stojící Nela zvolila upnuté šaty s kytičkami, to se mi bez dalších slov líbí.

Další je Anička, která si vzala bílé šaty také s kytičkami. I to se mi velmi líbí, Aničce velmi sluší a další plus je střih šatů, které jsou krásně vyřešeny na ramena, tento styl se velmi nosí.

Vedle Danča, ta si vzala modré tyrkysové šaty opět s kytičkami, k tomu sluneční brýle, které mají stejnou barvu jako šaty. To se mi opět velice líbí, k Danče se hodí, jelikož je brunetka.

Napravo od ní Markét zvolila tmavě modré šaty. K tomu nemám co více říct, Maky velmi sluší.

Vedle stojí Míša, která si vzala upnuté růžové šaty spolu se slunečními brýlemi černé barvy. I tento out-fit se mi velmi líbí.

Jako další je klečící Bobo, který má asi svůj styl, ale na focení by mohl zvolit něco více společenského.

Napravo od něj je Dominik. Zvolil khaki triko, které se hodí k jeho barvě vlasů i k jeho opálení. Kraťasy zvolil šedivé, hodí se k tričku, ale mohl si také vzít něco více společenského.

Vedle klečící Lád'a si vzal pruhované tričko s nápisem, které se mi líbí, k tomu zvolil černé kraťasy, kterými nic nezkazil a k out-fitu se hodí.

Matěj si vzal značkové triko ve světlé modré barvě, k tomu zvolil kostkované kraťasy v různých odstínech modré barvy. Vše se k sobě hodí a na focení je to fajn.

A nakonec pan učitel Vozábal, ten si jako vždy vzal sáčko černé barvy s černými džínami. To se mi líbí, ale jako třešničku na dortu si vzal černé triko. Svůj out-fit mohl vylepšit nějakou veselejší barvou. Jinak je vše v pořádku a na focení jako dělané.

Shrnuto a podtrženo: Je vidět, že žáci se ve škole naučili nejenom číst, psát a počítat, ale i se hezky oblékat.

Devátou třídu zhodnotila Bety Burianová.

Vzpomínky deváté třídy

Nela

Jednou jsme měli přespávačku ve škole. Šla jsem já, Anička a Maky na záchod. Seděla jsem na záchodě a Anička vylezla nahoru a začala mě natáčet. Řekla jsem: „Kdyby ti to nevadilo, ráda bych se vyčůrala.“ Anička na to: „Mně to nevadí!“

Bud' ve čtvrté, nebo v páté třídě jsme s holkama měly takové spory. Tužkou jsme si s Aničkou rozdělily lavici. Kdo ji rukou přesáhl, tak se mu na hlavu měla nalít klovatinu.

Měli jsme ruštinu, Anička četla anekdotu. Čte a najednou místo „ničévo“ čte „pičévo“. Všichni dostali záchvat smíchu (dokonce i pan učitel Smrčina).

Matěj

Docela živě mám v paměti Bohoušovo zkoušení ze zeměpisu, když tu ještě byla učitelka A. Pikousová, která zkoušela dost často, hlavně Bohouše, nevím, jestli se mu snažila vylepšit známku, nebo jen pro pobavení třídy. Bohouš většinou moc nevěděl, nemohl najít určitá místa na mapě (např. hledání Labe kdesi v Karpatech). Zkoušení zabrala půlku vyučování, a výsledek nebyla zrovna dobrá známka, ale pokud bylo účelem pobavení třídy, ten účel byl splněn.

Láďa

Šli jsme se koupat všichni kromě Matěje. Voda byla studená jako severní moře. Uprostřed rybníku bylo molo, z mola jsem chtěl zkusit skočit. Dopadlo to špatně. Při skoku do vody mi spadly brýle, chvíli jsme je hledali pod vodou. Najednou Dominik vytáhl moje brýle. Pak už jsem neskákal. Všichni jsme se smáli.

Dominik

Bylo pondělí, poslední hodina, měli jsme hudební výchovu s F. Novotným. Občas, když jsme Frantu naštváli, prostě se sebral a odešel uprostřed hodiny. Jednou, když se tak stalo a odešel, tak Danča P., která seděla přímo v první lavici před ním, vzala jeho kytaru a rozladila ji. Když Franta přišel a začal hrát na kytaru, zastavil se, a začal na všechny řvát, kdo mu rozladil kytaru. Danča posléze dostala napomenutí.

Danča

Když jsme v zimě chodily s holkama na polední přestávky do školy a v angličtině po nás zůstala matrace ještě z přespávání, nenapadlo nás nic jiného, než se na matraci svést ze schodů. Před tím jsme si matraci ještě potřebovali vytunit, a tak jsme na ni přivázaly provázek a vozily jsme se navzájem.

Od druhé až do páté třídy jsme za třídní měli paní učitelku Peckovou. Někdy ve čtvrté třídě nás s Aničkou, Maky a Nelou napadlo, že bychom o hodinách mohly plést přívěsky na klíče z bužírek. Jelikož jsme víceméně všechno uměly, tak nám nedělalo problém plést přívěsky celé hodiny. Paní učitelka nás musela vidět, ale nic nedělala.

Bohouš

Byla středa třetí hodina a naše třída dostala nápad. Co takhle, kdyby se někdo schoval pod stolem. Napadl nás Adrian, který s tím souhlasil. Měli jsme paní učitelku Radostovou a byli jsme v učebně češtiny, ve které byla katedra, pod kterou se Adrian schoval. Když Radostová přišla, tak se normálně posadila. Po chvíli zjistila, že ve třídě chybí Adrian. Řekli jsme, že je na záchodě. Po chvíli Adrian vylezl a celá třída vybuchla smíchy.

Anička

Byli jsme ve třetí třídě. Já a Nela jsme seděli před Bohoušem a Matějem. Měli jsme zrovna matematiku. Matěj řekl Bohoušovi: „Bohouši, dáš mi to opsat?“ „Co za to?“ řekl Bohouš. „Kamarádství,“ odpověděl Matěj. A my před nimi hned: „Opisovat se nemá.“ Jako kdybychom to sami nedělali.

Bylo to v páté třídě. Měli jsme spojenou hodinu se čtvrtou třídou a hráli jsme hru. Jmenovala se Holky proti klukům. Po celé třídě jsme běhali a kluci nás chytali. Když nějakou holku chytili, ostatní ji museli zachránit. Většinou ale hrál z kluků jen Bohouš. Nevím, jak nás to napadlo a hlavně, jak jsme se tímhle mohli bavit celý rok.

Maky

V první třídě jsme byli spojeni se třetí třídou. S paní učitelkou Daleckou jsme o hudební výchově nacvičovali na besídku. Měla jeden úžasný nápad: že budeme tancovat a dávat si pusy! Žádnému ze žáků se to nelíbilo, ale když něco řekne paní učitelka Dalecká, tak to platí!

Ve čtvrté třídě jsme vymysleli hru. Koberec byl rozdělen na dvě části. Kdo spadl na podlahu, tak vypadl. Tato hra se jmenovala shazovačka. Byla to taková jedna velká bitva. Hráli jsme to až do osmé třídy, protože potom se koberec vyměnil.

Ve druhé třídě jsme vymysleli takovou hru, že penál je letadlo. V té době byly ještě skládací patrové penály. Když pastelky nebyly ořezané, tak nemohly dýchat a celý penál jsme si rozdělili na rodinu. Např. mamka byla lepidlo atd. Tato hra se nám moc zalíbila.

Devátáci se loučí: Otázky a odpovědi

Markéta Žáková

Kam jdeš na školu? Gymnázium Legionářů, Příbram.

Oblíbený film nebo seriál? Harry Potter.

Jak trávíš volný čas/ Jaké máš koníčky? Hraju na saxofon, hledám kešky a jezdím na kole.

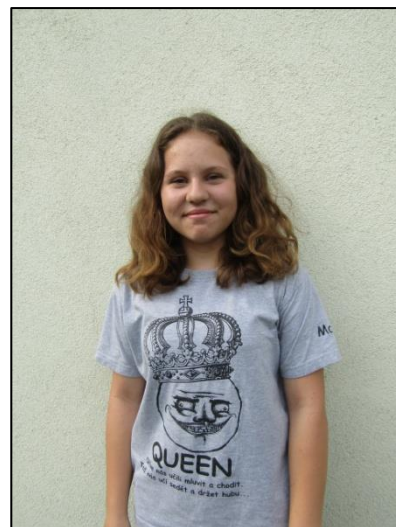
Čím jsi chtěla být v dětství? Učitelka.

Co budeš dělat o prázdninách? Hlídat mladší ségru, pojedu na tábor a budu se scházet s kamarády.

Oblíbené jídlo ve školní jídelně? Kuře na paprice a špagety.

Budeš i nadále v kontaktu se spolužáky a s jakými? Doufám, že se všemi. Doufám, že se jako třída ještě uvidíme.

Vzkaz světu/ Životní motto: Co tě nezabije, to tě posílí.

Míša Vokrouhlíková

Kam jdeš na školu? SZŠ Tábor.

Oblíbený film nebo seriál? Četa, Americký sniper, Taxi 2.

Jak trávíš volný čas/ Jaké máš koníčky? Airsoft, focení, kamarádi, rodina, zajímám se o auta a zbraně, ráda se starám o malé děti.

Čím jsi chtěla být v dětství? Nepamatuji si tolik, ale myslím, že modelka.

Co budeš dělat o prázdninách? Pojedu na military camp do Náměště nad Oslavou, brigáda, airsoftové akce, pojedu za bratrancem do ČB a do Prahy a na nějaký výlet s kamarády.

Oblíbené jídlo ve školní jídelně? Špagety, kuře na paprice, svíčková.

Budeš i nadále v kontaktu se spolužáky a s jakými? Ano, budu v kontaktu s Matějem, máme spojený intr, a asi s Aničkou a Nelou, budeme se potkávat v autobuse, až budeme jezdit z intru, jinak asi s nikým.

Vzkaz světu/ Životní motto: Nikdy se nevzdávej! Čím těžší cesta, tím lepší cíl! Pokud nejde o život, tak ve své podstatě nejde o nic.

Danča Peterková

Kam jdeš na školu? SOŠ a SOU Dubno, ale chci přestupovat do Prahy.

Oblíbený film nebo seriál? Hunger Games.

Jak trávíš volný čas/ Jaké máš koníčky? Z 90% fotbalem. Jinak chodím ráda ven s kamarády a užívám si života.

Čím jsi chtěla být v dětství? Doktorka.

Co budeš dělat o prázdninách? Pojedu na dovolenou, půjdu na brigádu, budu se scházet s kamarády.

Oblíbené jídlo ve školní jídelně? Špagety, rizoto, kuře na paprice, kuřecí stehno + rýže a zelenina.

Budeš i nadále v kontaktu se spolužáky a s jakými? Asi ano, s Dominikem a Markét budu asi jezdit autobusem, s ostatními se asi občas domluvíme třeba na kafe.

Vzkaz světu/ Životní motto: Nechtěj být člověkem, který je úspěšný, ale člověkem, který za něco stojí.

Anička Pecková

Kam jdeš na školu? Konzervatoř, České Budějovice.

Oblíbený film nebo seriál? Černobílý svět.

Jak trávíš volný čas/ Jaké máš koníčky? Hraju na klavír, čtu, chodím ven.

Čím jsi chtěla být v dětství? Asi učitelkou, nebo malířkou

Co budeš dělat o prázdninách? Pojedu na dva tábory, na dovolenou s rodiči, klavírní kurzy a jinak budu odpočívat.

Oblíbené jídlo ve školní jídelně? Jednoznačně kuře na paprice.

Budeš i nadále v kontaktu se spolužáky a s jakými? Určitě ano. Doufám, že se uvidím se všemi.

Vzkaz světu/ Životní motto: Co se vleče, neuteče.

Dominik Štefík

Kam jdeš na školu? SOŠ a SOU Dubno.

Oblíbený film nebo seriál? Avengers: Infinity War.

Jak trávíš volný čas/ Jaké máš koníčky? Hraju fotbal, jezdím na kole.

Čím jsi chtěl být v dětství? Tak to fakt nevím.

Co budeš dělat o prázdninách? Budu na táborech.

Oblíbené jídlo ve školní jídelně? Kuře na paprice.

Budeš i nadále v kontaktu se spolužáky a s jakými? Jo, s Dančou.

Vzkaz světu/ Životní motto: Nevedeme...

Nela Koubalíková

Kam jdeš na školu? SUPŠ Bechyně.

Oblíbený film nebo seriál? Ted' a tady.

Jak trávíš volný čas/ Jaké máš koníčky? Rodina, jízda na kole, kreslení.

Čím jsi chtěla být v dětství? Kadeřnice.

Co budeš dělat o prázdninách? Půjdu na brigádu.

Oblíbené jídlo ve školní jídelně? Špagety.

Budeš i nadále v kontaktu se spolužáky a s jakými? Asi ano, tak nějak snad se všemi (s půlkou budu jezdit autobusem).

Vzkaz světu/ Životní motto: Never say never.

Matěj Burda

Kam jdeš na školu? SPŠ Tábor.

Oblíbený film nebo seriál? Terminátor, Americký sniper, Nepřítel před branami.

Jak trávíš volný čas/ Jaké máš koníčky? Hry na počítači, airsoft, modelaření.

Čím jsi chtěl být v dětství? To už si nepamatuju.

Co budeš dělat o prázdninách? Nemám plány.

Oblíbené jídlo ve školní jídelně? Kulajda, sýrový karbanátek.

Budeš i nadále v kontaktu se spolužáky a s jakými? S půlkou třídy se budu setkávat v autobuse, takže ano.

Vzkaz světu/ Životní motto: ----

Bohumil Šťastný

Kam jdeš na školu? SOŠ a SOU Milevsko.

Oblíbený film nebo seriál? Pátek 13.

Jak trávíš volný čas/ Jaké máš koníčky? Když nějaký volný čas je, tak si rád zahraju na počítači nebo kouknu na film.

Čím jsi chtěl být v dětství? Už od malička jsem se zajímal o počítače a věci kolem toho, takže jsem chtěl být IT.

Co budeš dělat o prázdninách? Těžko říct, já neplánuju věci na více než 5 minut dopředu.

Oblíbené jídlo ve školní jídelně? Ve školní jídelně vaří všechna jídla dobře, ale kdybych si měl vybrat, tak asi koprovka.

Budeš i nadále v kontaktu se spolužáky a s jakými? Pokud všechno vyjde, jak má, tak se zřejmě každý pátek uvidím v autobuse s Aničkou a Nelou, když se budu vracet domů.

Vzkaz světu/ Životní motto: Když to nejde silou, jde to ještě větší silou.

Jana Květová

Kam jdeš na školu? Do Petrovic, ale tak úplně Vás neopustím, stále budu v Klučenicích uklízet.

Oblíbený film nebo seriál? Mám ráda L. Funese nebo české filmy. Léto s kovbojem, Pane vy jste vdova, Krakonoš a lyžníci.

Jak trávíš volný čas/ Jaké máš koníčky? Baví mě pečení, malování, zahrada, když je čas, tak kniha.

Čím jsi chtěla být v dětství? Ani nevím. Nic konkrétního.

Co budeš dělat o prázdninách? Většinou se sama sebe ptám: „Co já s tím časem udělám?“ Ale většinou se vždycky něco najde.

Oblíbené jídlo ve školní jídelně? Kulajda, halušky. Asi toho bude víc.

Budeš i nadále v kontaktu se spolužáky a s jakými? To teď nedokážu říct. Asi se budu potkávat s místními dětmi. A určitě mě bude zajímat, jak se daří Lád'ovi.

Vzkaz světu/ Životní motto: Jaký si to uděláš, takový to máš.

Lád'a Hubička

Kam jdeš na školu? Integrovaná střední škola Milevsko.

Oblíbený film nebo seriál? Ordinace v Růžové zahradě 2 a sportovní pořady.

Jak trávíš volný čas/ Jaké máš koníčky? Rád se dívám na fotbal a hokej. Když mám čas, hraju i florbal.

Čím jsi chtěl být v dětství? Traktorista.

Co budeš dělat o prázdninách? Výlety, Dovolená v Holandsku, ježdění na kole.

Oblíbené jídlo ve školní jídelně? Omáčky a rýže.

Budeš i nadále v kontaktu se spolužáky a s jakými? Časem se uvidí.

Vzkaz světu/ Životní motto: Nemám.

Minibesídka

Poslední školní pondělí se v tělocvičně konala minibesídka skládající se ze tří představení. Šestáci secvičili Polednici od Karla Jaromíra Erbena, osmáci scénku z muzikálu Rebelové, ve které se sice nezpívalo, ale zato tančilo, a poslední bylo vystoupení devátáků, které vzniklo na divadelně-literárním workshopu s lektorkou Mášou.

Polednice se povedla velmi a bez výhrad, šestáci se opravdu snažili. Rebelové trochu utrpěli tím, že Jirka Květ přišel po víkendu s nohou pochroumanou z fotbalu, takže nemohl moc tančit, ale i tak svoji roli odehrál.

Zaujalo i vystoupení devátáků, které se skládalo z několika kolektivních básní a písní. Tady však důležitější než výsledek byl samotný proces společného zkoušení, hledání a hraní si. Máša vystudovala dramatickou výchovu a scénografii na DAMU (Divadelní Akademie Múzických Umění). Sama říká o workshopu a o svém pojetí tvorby toto:

„Posláním tvůrčí dílny je zážitek z aktivní tvorby a jejího sdílení s ostatními. Literatura nemusí být jen osamělé psaní a čtení. Dílna živé literatury je především práce s rytmem, slovem, rýmem, veršem. Nejdůležitější, aby člověk nelhal, ale zároveň se za sebe nestyděl. Důležitý je tam i moment překvapení. A ještě je důležitý, že jste spolu, jako skupina, že si všichni pomáháte.“

Jak všechno probíhalo a jak se to povedlo, popsala pro náš časopis Anička Pecková.

Hudebně-divadelně-literární workshop s Mášou

Ráno jsme hned šli do tělocvičny, kde jsme se seznámili s Mášou. Ptala se nás, co od toho čekáme, jak se jmenujeme... Nikdo z nás ale moc nevěděl, co od toho čekat. Hlavně jsme si nebyli jistí, jestli vůbec něco dokážeme za dopoledne „složit“ a předvést to ostatním.

Po seznámení jsme začali „hrát“ hru. Nejdříve jsme si jenom ze židlíček udělali prostor a v něm jsme museli chodit a vyplnit ho. Když Máša řekla „štronzo“, museli jsme se zastavit a být rovnoměrně rozptýlení po celém prostoru.

Potom se přidalo mluvení. Každý jsme mluvili přes sebe třeba o tom, co nesnášíme. Chodili jsme do kolečka a přitom jeden měl babu, která se předávala. Při „štronzu“ jsme se zase měli zastavit, ale ten, kdo měl babu, musel dál chodit a mluvit, a to až do chvíle, než to někomu předal.

Na začátku jsme se styděli mluvit, tak jsme se baby při štronzu chtěli co nejdříve zbavit. Postupně nám to ale už nevadilo, vlastně jsme si babu nechávali déle a rádi.

Potom jsme ještě třeba různě měnili rychlost chůze a tomu jsme museli přizpůsobit i rychlost mluvení. Další varianta byla, že při štronzu jsme opakovali pohyb a slova, která jsme řekli před štronzem jako poslední. Nakonec jsme si z našich zvuků a slov zkusili udělat „orchestr“.

Poslední rok ve škole

Jak mám vnímat matiku,
když poslouchám slepice z kurníku?

Čtyřicet pět minut v matice
uteče jak jízda na dějdičce
Z krabičky si láme křidu nadvakrát
pak rozdává jí po kouskách

kdo šetří...
máš za tři!
Mám za tři plus a
cejtim se jak
...
fikus
(na chodbě)

Jak mám vnímat matiku,
když poslouchám slepice z kurníku?

Když matikář ti dá bůra
cejtiš se jak ze stromu kůra
Stojím u tabule, prázdná kebulé
tabule popsaná, čísla a písmena...
Ale co to znamená?

Jak mám vnímat matiku,
když poslouchám slepice z kurníku?

Potom jsme začali hledat nějaká témata, o kterých bychom chtěli psát. Rozdělili jsme se do skupinek a na 15 minut jsme každá skupinka měli něco napsat. Po 15 minutách jsme si to navzájem přečetli, doplňovali jsme text a vymýšleli, v jakém to uděláme provedení. Nakonec jsme si každou „písničku“ ještě několikrát zkusili.

Nakonec jsme to předvedli ostatním třídám, a i když si myslíme, že se nám to nepovedlo tolik jako na zkoušce, tak nám to nevadí, protože jsme si to hlavně všichni užili dohromady. A to přesto, že jsme si někdy připadali jako v Bohnicích, když jsme chodili do kolečka a mluvili jeden přes druhého, co nás napadlo.

Většina toho, co jsme vymysleli, nám přišla jako hovadina, ale Máša nám vždycky řekla, že je to tak dobrý. Názor si ostatně můžete udělat sami z našeho největšího hitu „Poslední rok ve škole“.

Takže děkujeme moc Máše za to, že jsme na dopoledne mohli od všeho vypnout a užít si to spolu. Něco nového jsme si vyzkoušeli a taky se něco naučili. Budeme na to rádi vzpomínat.

Anička Pecková

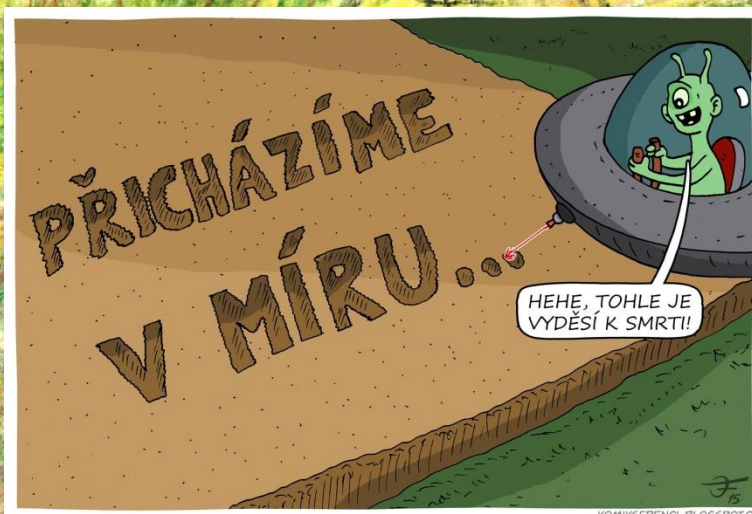
~~E~~TIPNÁ STRÁNKA

Dotaz na radiu Jerevan:
"Slyšela jsem, že v Černobylu zařvali jen dva občané. Je to pravda?"
"Ano, je. Jeden zařval: Vypni to! A druhý: Nejde to!"

Jde hřebík na procházku a potká ho kladivo.
"Hřebíku, kam jdeš?"
"Na procházku."
"Ni-kam-ne-pu-deš-ty-hajz-le!"

Sedí zbohatlík na zahradě své vily a cpe se jitrnicemi. Za plotem stojí žebrák a slintá. Chlap se na něj podívá a ptá se ho:
"Chceš kousnout?"
"Ano!"
"Rexi, trhej!"

Matka vyslýchá dceru:
"Co ti tatínek řekl, když jsi mu sdělila, že jsi těhotná?"
"Mám vynechat sprostá slova?"
"Samozřejmě!"
"Nic."

